

Állj meg egy percre óriásom
és add ide egyik lovad
hadd ültetem a hátára fel
a legnagyobbik gondomat.

Így ültünk egyszer lóra fel
boldog és szabad gyerekek,
a lábunk néha vízbe csúszott
és mindegyikünk nevetett,

nevetve, félve markolásztuk
az állat síkos szőreit
és megszeppenve meglapultunk,
ha a sötét bozótba vitt,

eredj el most a bánatommal,
hadd vetem egy felhőre fel,
hátára jó nagyot csapok,
hogy ússzék messze messze el,

milyen kicsiny lett, hogy fogódzik
már elnyeli az égi tér,
nézem, nézem és kacagok
ahogy a torkomon kifér.

BÚVÖLŐ

Fű, fű, üde fű, ruganyos
dűlj, dűlj ide dűlj aranyos
jőjj, jőjj, kicsi lány, ez a szép
sok már, ide már a beszéd
csók kell, ide csók, szerelem,

dűlj, dűlj ide dűlj le velem
tedd, tedd, dobogó szívemért
tedd, tedd, szeretőd mire kért
add, add, remegő szívedet
édes, gyönyörű öledet.

VIGASZTALÓ EGY FŰSZÁL HEGYÉRŐL

Ne búsulj, ez a kék, ez az ég itt,
ne keressed a múltat, a régít

ami múlt, ami régi, az ében
koszorúkkal jár, feketében

szakadékokon át, hol a kalló
emlékek közt már korhad a palló

Kirabolt? Pedig meg se pihent itt,
sose bánd, vigye mind, amit elvitt.

Ne búsulj, csudasok csoda vár még,
csupa kincs, noha kisdéd ajándék.

Idenézz, idenézz, ez a fűszál,
libegő sugaras pihe rászáll,

de reá bogozódik az ég is,
ráállhatunk még te is, én is.

Álmodunk? Hiszen el sem aludhatunk
csodaként alig hajlik alattunk